

Η Αχαΐα κρατάει ακόμη τις δικές της παραδοσιακές και πολιτισμικές άμυνες στο χρόνο. Τα γραφικά καφενεία στα χωριά της, με τους σταθερούς θαμώνες που ανταλλάσσουν απόψεις και επιδίδονται στα παραδοσιακά επιτραπέζια σπορ όπως η πρέφα και το τάβλι, η τήρηση των εορταστικών εθίμων όπως τα Κούλουμα από όλους σχεδόν τους Δήμους που διοργανώνουν μαζικές υπαίθριες εκδηλώσεις, η πιστή ακολουθία των λατρευτικών εκδηλώσεων των μεγάλων εορτών όπως τα Χριστούγεννα, τα Φώτα και το Πάσχα, η αντοχή των Καλάντων και η μετάδοσή τους από γενιά σε γενιά, αλλά και οι ίδιες οι σχέσεις των ανθρώπων και η αρχή της συντροφικότητας και του ενδιαφέροντος για το γείτονα και της φιλοξενίας για τον επισκέπτη, δείχνουν ότι εδώ τηρείται ακόμη ένας κώδικας τιμής και ανθρωπιάς, που πολύ δύσκολα μπορεί να διαταραχθεί από τις όποιες «επιδρομές» των νέων ηθών και μύθων.

Ο μύθος στην Αχαΐα έγινε κάποτε παράδοση και η παράδοση βρήκε δρόμο να περάσει στο σήμερα μέσα από εκδηλώσεις αναμνήσεων, γλέντια με καταβολές και εορταστικές εκφράσεις χαράς, που άλλοι τις λένε πανηγύρια και άλλοι φεστιβάλ.

Η λύπη στην ορεινή πλευρά της Αχαΐας δίνει τόπο στο ασυγκράτητο γλέντι και η σύγχρονη μορφή της τέχνης στις αυθόρμητες γιορτές του παρελθόντος που παραπέμπουν σε ήθη και έθιμα, συνήθειες και αδιάρρηκτες σχέσεις ζωής.

Ο Διόνυσος, ο γελαστός θεός της αρχαιότητας, σύμβολο της ανατροπής της συμβατότητας και της διακωμώδησης των τετριμμένων, ο θεός του κρασιού και του ξεφαντώματος, είναι αυτός που έδωσε στην Αχαΐα και πιο συγκεκριμένα στην πρωτεύουσά της την Πάτρα, ένα λόγο για να ξεχωρίζει κάθε χειμώνα.